

22-M

ELECCIONS MUNICIPALS 2011

L'apagafocs pencaire

EL PERFIL

Xavier Soy
Bescanó CiU

Jordi Grau

“No tinc cap foc encès”. Ho ha dit i repetit des que era delegat del govern de la Generalitat a Girona, càrrec que va ocupar des del 1981 fins al 1999, quan ho va deixar per anar a les llistes de CiU al Parlament. Hi va ser quatre anys i no li va agradar, perquè és home d'acció. Confessa que, ja diputat electe, li van oferir continuar en el càrrec, però va dir que no i ara admet que va ser un error, perquè li agradava ser delegat. Ser l'home que manava bombers i mossos i coordinava delegats i ajuntaments. Ho va ser després de treballar com a secretari del president de

Xavier Soy i Soler (Bescanó, 1950), és casat, amb tres fills i tres nés. Ha estat delegat de la Generalitat a Girona, diputat al Parlament i vicepresident de la Diputació.

la Diputació, Joan Vidal i Gayolà el 1979, quan va rebre l'encàrrec del president Pujol d'organitzar la Generalitat a Girona: “Amb en Pere Casals de secretari i les claus d'un despatx que no existia i un manament clar: Que es noti que la Generalitat fa coses”. També reconeix que li ve de Pujol la dèria del sí-

mils dels focs, d'evitar que els focs es facin grans. Per això, per controlar-los, li cal saber-ho tot, una de les seves virtuts com a delegat i com a alcalde. Sembla tenir el do de la ubiqüitat perquè ho sap tot i és per tot arreu. És clar que el que els seus incondicionals i molts veïns veuen com a voluntat de servei, com a home entregat al poble, els seus detractors –que també en té i no pas pocs– ho jutgen com a intervencionisme innecessari. Ara, si alguna cosa tots li reconeixen és que és un pencaire sense mandra, cosa que ell atribueix al fet que el seu pare li va treure aviat la son de les orelles.

Bescanó és un poble molt endreçat i amb una alta qualitat de vida. Amb 4.560 veïns té un munt de serveis: camp de futbol, piscina, pavelló, local polivalent, ludoteca, teatre nou de trinca, institut, casal d'avis, consultori, locals socials –també a Estanyol, Vilanna i Montfullà–, la xarxa bàsica de camins asfaltats, un cementiri que sembla un jardí i la part del Ter que s'està recuperant. Li falta, reconeix Soy, aconseguir una segona escola, fer el nou institut i que, d'una vegada, la variant sigui una realitat. La reclamada variant de la *carretera de la vergonya*. No depèn d'ell, o només d'ell, però en època de crisi, apaïvat en certa manera el debat sobre la MAT, del qual el poble ha tret profit, i el de la tèrmica, pensa que la feina de l'Ajuntament ha de centrar-se en l'atenció a la gent. “Fer d'alcalde és treballar per a tu mateix”, diu mentre discurseja sobre la necessitat de tenir el poble cohesionat socialment. Considera que va ser millor delegat quan va ser alcalde i pensa que Eudald Casadesús s'aprofitarà de la seva experiència a Ripoll. I somnia a recuperar la

Diputació per a CiU. Però sobretot espera que els veïns de Bescanó li tornin a fer confiança.

Li agrada ser alcalde i es nota. “És un tòpic, però estic orgullós del meu poble, el millor poble del món”. Fa quatre anys va treure sis regidors d'onze i va guanyar la majoria absoluta per quaranta vots. Hi havia tres llistes. Ara només n'hi ha dues, la de CiU, la seva, i “la de tots els altres”, l'Entesa per Bescanó que encapçala Anna Garriga, ara cap de l'oposició. Després de vint-i-quatre anys d'alcalde, va rumiar molt si es tornava a presentar, però diu que ho fa per responsabilitat en moments de crisi greu: “Tinc il·lusió i tinc experiència”. Una bona combinació per mantenir les piles carregades i enfrontar-se al veredict de les urnes. Defensa que Bescanó és un model de convivència i pau social, “un poble sense pintades”, però que aquesta feina cal treballar-se-la. L'antic temor que Bescanó no es transformés en un poble dormitori, s'ha esvaït. Però, assegura, cal crear complicitats amb els clubs, les entitats, les associacions, la gent: “Fer que es creguin el poble”, i saber que tenen l'Ajuntament al darrere per tot allò que faci falta.

Se'l veu content de la feina feta, amb ganes que li facin confiança per continuar-la fent i de la bona qualitat de vida que té Bescanó. Ara, insisteix, és l'hora de les persones, de les famílies, de donar respostes socials a les necessitats que puguin sorgir. Afronta amb optimisme –i amb deu quilos menys– la campanya i es relaxa fent classes de clarinet. “Hem de veure el got mig ple, donar optimisme a la gent”. Mentrestant, vetlla perquè cap foc no se li pugui fer gran. ■